

Fredelig og fargerikt

Hun driver litt med glasskunst, sier hun beskjedent. Og viser oss både verkstedet og de fine tingene som kommer ut av ovnen. Dette gir mer trivsel enn å være tannlege. Men det kommer bare an på hva slags sjel man er, sier Anne Gro Torstvedt.

Hun hadde privat praksis i Drammen frem til 2002. Med stort hus i Holmsbu, tre aktive døtre og en mann som liker å jobbe så å si døgnet rundt, gikk det ikke rundt for Anne Gro. Det ble for hektisk, og hun følte at hun ikke strakk til noe sted. Det er krevende å bo i distriktet. Unger er unger, og de ønsker å være med på like mange ulike aktiviteter som barn i byen. Men reiseveien til fritidsaktivitetene og transporten blir en helt annen historie enn for dem som har alt i nærheten. Anne Gro bestemte seg for at hun ville være mer hjemme og ta seg av logistikken rundt driften av familien. Og med den avgjørelsen er livet blitt både bedre og enklere, synes hun. Nå er hun alltid til stede for døtrene, som er blitt 18, 16 og 10. Samtidig har hun fått verksted i et hus med flott sjøutsikt, som mannen har bygget til henne i haven. Derfra kommer en betydelig produksjon av glasskunst i alle farger og størrelser: fat, bilder, lamper, smykker og pynt til å henge i vinduet.

– Jeg tenkte og trodde lenge at jeg skulle begynne med keramikk. Helt til dette plutselig en dag slo ned, nesten som et lyn. Da disse mulighetene dukket opp, ble jeg nærmest ekstatisk, og visste med det samme at det var dette jeg skulle gjøre. Jeg tok det første kurset i 2004, og etter hvert er det blitt tre kurs til. Teknikken jeg bruker mest heter

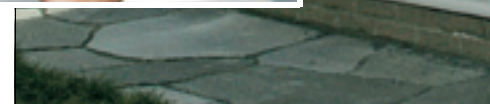

Denne sommerfuglen skal smeltes sammen med et fat.

fusing. Det er en gammel smelteteknikk, og det dreier seg om å legge glass, i alt fra pulverform til store flak, lag på lag, og brenne for hver gang man legger på et nytt lag.

– Tar det lang tid å lage et fat, for eksempel?

– Ja, det tar tid, for det er ganske mye pirk. Så det ligner litt på tannlegeyrket. Sånn sett. Og alt skal som regel brennes tre ganger. Hver brenning tar ett døgn. Som regel har jeg verken plan eller skisse, og lar det heller skje det som skjer i marsjen. Men noen ganger har jeg tegnet litt på forhånd. Det dreier seg om å lage mønster av småbiter. Og av litt større biter. Man må like å pusle. Jeg nitrives med det. Og med stillheten. Jeg trives for meg selv og trenger egentlig ikke selskap mens jeg jobber. Jeg setter ikke på radioen en gang, selv om den står her.

– Er det kostbart å drive med dette?

– Ja, det koster en god del, både materialer og utstyr – og ovnene sluker strøm. Den ene hele 11,5 kilowatt, og den andre noe mindre. Men jeg fikk en del penger igjen da jeg solgte tannlegepraksisen. For det har jeg investert i ovner og utstyr her i stedet.

– Hvor varmt er det inne i ovnen når du brenner?

– Temperaturen kommer gradvis opp i 730 grader i løpet av tre til fem timer. Der holder den seg, før den gradvis går ned til romtemperatur, før ovnen kan åpnes igjen. Det er alltid like spennende. Enten blir jeg kjempeglad, eller veldig lei meg. For det hender at noe sprekker og går helt i stykker. Hvis én ting sprekker, ødelegges gjerne de andre tingene som er i ovnen samtidig. Noen ganger opplever jeg strømbrytning i løpet av en brenning, og da blir som

Anne Gro Torstvedt har fått verksted i eget hus med sjøutsikt (til venstre). I ovnen er det klart for brenning av fire fat (over).

regel alt ødelagt fordi temperaturen synker for fort. Men dette er kjempe-spennende å jobbe med, på alle måter. Og det er mye mer liv i dette enn i keramikk, synes jeg. Selv om jeg merker at jeg er begrenset av formen, som alltid må være videst øverst. Etter hvert har jeg forresten lært meg å få noe ut av det som ikke ble helt som planlagt. Hvis et fat eller et bilde får en stor luftboble for eksempel, kan jeg knuse den og slå den forsiktig vekk, og legge på noe annet og få noe fint ut av det. Tidligere kastet jeg sånne ting, men nå utnytter jeg det. Noen feil kan rett og slett gjøre seg. Det er sånt en lærer med tiden og etter hvert som en får erfaring. Jeg skal forresten på et kurs på Averøy i juni. Og dessuten står jeg på venteliste til et kurs i krakelering i Canada. Før eller siden får jeg plass der, og det gleder jeg meg veldig til.

– Har du et fast sted hvor du selger alt det fine du lager?

– I fjor hadde jeg utstilling sammen med andre kunstnere i Støa her i Holmsbu. Det er sånt som går litt på tur, og i regi av Hurum Kunstlag. I år er det ikke min tur til å være der. Men jeg og en annen, som driver med akvarell, skal ha utstilling fra 20. juni til 20. august i galleri Schulerudgården i sentrum av Holmsbu. Tidligere har jeg også hatt utstilling på Heggedal Hovedgård og på Holm gård. De to siste årene har vi dessuten hatt julemarked i Holmsbu den første helgen i desember. Det foregår både ute og inne, og det har vært veldig vellykket, så det tror jeg kommer til å bli utvidet etter hvert.

Plutselig skjærer en plystrelyd igjennom, etterfulgt av en ung pikestemme som roper: taxi! Det er meldingslyden, som en av døtrene har laget og lagt inn

på mobiltelefonen til Anne Gro. Det passer bra. For som oftest er det snakk om at noen skal hentes når det kommer en melding til hennes telefon.

Anne Gro lager en avtale om å hente datteren som går på videregående skole i Drammen. Bussen stopper et godt stykke unna, så det er ikke noe annet enn henting som nytter. Og Anne Gro er sjeleglad for at hun er til stede for døtrene, samtidig som hun jobber med å lage fine ting som er til glede. Å kalle seg kunstner er hun for beskjeden til. Men når andre gjør det, er det helt greit. Ta en tur til Holmsbu i sommer, da vel, og se selv. Eller ta en titt på www.agat-kunstglass.com.

Tekst og foto: Ellen Beate Dyvi